

Maz Evans

BOHOVIA VÔBEC NIE SÚ ZLÍ

**BOHOVIA
VÔBEC
NIE SÚ
ZLÍ**

slovarť

Original English language edition first published in 2017
under the title WHO LET THE GODS OUT VOLUME 1
by The Chicken House, 2 Palmer Street, Frome, Somerset, BA11 1DS

Translation Copyright © Chicken House Publishing Ltd

Text copyright © MAZ EVANS © 2017

The Author/Illustrator has asserted his/her moral rights.

All rights reserved.

Cover and interior design by Helen Crawford-White

Cover and interior illustrations by Aleksei Bitskoff

Translation © Katarína Karovičová 2018

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,

Bratislava 2018

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat
ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými
alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok,
respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému
a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-2990-2

www.slovart.sk

*Ianovi,
ktorý myslí ako Aténa,
miluje ako Afrodita
a žení sa ako Zeus.
Si Boh medzi mužmi!*

1. Na dne

Začalo sa to v piatok, ako to už často s čudnými vecami býva. Ukázalo sa, že tento konkrétny piatok bude ešte čudnejší ako zvyčajne, hoci sa začal celkom normálne. Elliot Hooper vstal o pol ôsmej ako zvyčajne, o štvrt na deväť urobil mame raňajky ako zvyčajne, o päť minút deväť odišiel do školy ako zvyčajne a o pol desiatej bol v riaditeľni, čo bolo vlastne o čosi neskôr ako zvyčajne.

„Ach, Elliot,“ vzdychol riaditeľ Brysmorskej základnej školy Graham Trstina. „Čo s tebou?“

Elliot sa poškrabal na strapatej svetlej hlave. Usúdil, že odpoveď „zbavte ma navždy povinnosti chodiť do školy a vymenujte za najvyššieho vládcu vesmíru“ by riaditeľa neuspokojila, a tak mlčal.

„V poslednom čase si... akýsi roztržitý,“ povedal pán Trstina, aby vyplnil ticho. „Je všetko v poriadku? Stalo sa niečo v škole? Alebo doma?“

Elliot sa vyhol riaditeľovmu uprenému pohľadu. Škola... tá bola rovnaká ako vždy. Otravná, nudná, zbytočná. Nič nové. Ale doma? Tam bolo čosi iné...

„Nič mi nie je,“ odvetil napokon po dlhej odmlke. „Ďakujem, pán riaditeľ.“

„Ach, Elliot,“ vzdychol opäť pán Trstina a nervózne si odhrnul riedku sivú ofinu. „Vieš, že ma môžeš volať Graham. Oslovujeme sa menami, ktoré nám dali naše matky.“

Existovalo oveľa viac vtipných mien brysmorského riaditeľa ako to, čo mu dala matka, asi zďaleka najslušnejšie z nich bolo, VolajtemaGraham.

Zvonku sa ozval výkrik a nervózny riaditeľ takmer spadol zo stoličky. Elliot ho nechtiac poľutoval. V škole sa šírilo viacero teórií, prečo je riaditeľ doslova ako uzlík nervov, a nevymýšľal ich iba Elliot. Niektorí vraveli, že je to preto, lebo od neho odišla manželka. Iní zasa, že preto, lebo neodišla. Elliotova obľúbená verzia bola, že je to preto, lebo, je v skutočnosti sériový vrah na úteku. VolajtemaGraham. Predstavoval si varovanie v relácii Kriminálna ústredňa pátra: *Dajte si pozor na Grahama Trstinu, Vraha vo svetri. Ak niekoho z vašich známych unudí na smrť, volajte na toto číslo...*

„Ide... totiž... ide o to, Elliot, že všetci v našej škole ti chcú pomôcť naplno využiť tvoje schopnosti,“ pokračoval VolajtemaGraham.

„No... všetci nie,“ zamrmlal Elliot.

„Ako to myslíš?“ zaskučal VolajtemaGraham a takmer si odtrhol gombík zo svetra. „Každý v Brysmore sa snaží podporovať, vychovávať a inšpirovať všetkých našich žiakov. Máme pre vás vždy poruke priateľské slovo, užitočnú radu, chceme sa uistiť, že vieme...“

„KDE JE TEN MIZERNÝ UFŇUKANÝ KRPÁŇ?!“

Dvere riaditeľne sa so zúrivým revom rozleteli dokoľan, zúrivý rev sa niesol celou školou, a VolajtemaGraham zamraučal ako vylákané mača.

Elliot ten nenávistný hlas veľmi dobre poznal.

„Ehm... ahoj,“ zamrmlal VolajtemaGraham. „Ako viďíš, práve sa tu zhováram s Elliotom...“

„Hooper,“ zaškľabil sa chlap, vošiel dnu, naklonil sa nad Elliotovu stoličku a zamoril vzduch okolo seba smrtonosným telesným zápachom.

Iba jediný človek dokázal vysloviť Elliotovo priezvisko tak, aby znelo ako neslušné slovo. Bol to učiteľ dejepisu a zástupca riaditeľa Brysmorskej školy Vredík, a ak sa niekde na zemeguli nenájde učiteľ, ktorý seká svojich žiakov do klobások, tak ten najstrašnejší učiteľ na svete.

Vredík bol malý zavalitý chlapík pripomínajúci prasa. Elliot nepoznal nikoho, kto by mal oči obrastené tukom tak ako Vredík. Mal na nich pritisnuté okuliare s hrubiznými sklami a na žiakov sa díval, ako sa väčšina ľudí díva na odpadky – akoby mu dráždil nos nepretržitý zápach. (Popravde, dráždil, ale jeho vlastný.)

Pramene mastných tmavých vlasov mal prilepené k temenu, kde držali iba silou vôle. Na prvý pohľad mal pán Vredík tri brady, no ktovie, koľko sa ich skrývalo pod golierom košele, čo vždy zapáchala ako trojtýždňová zeleninová polievka. Z duše nenávidel všetkých ľudí, ale mimoriadny odpor pociťoval k Elliotovi, ktorý mu liezol tučným krkom už od minulého roka.

„Prosím?“ povedal zdvorilo Elliot.

„Nepros, Hooper,“ zavrčal Vredík a priblížil spotenú tvár tesne k Elliotovej. „To, čo si vyviedol na mojej hodine, bolo hanebné, neúctivé a skrz-naskrz nechutné!“

„Áno, práve sme o tom chceli...“ zajachtal Graham.

„Zneuctil meno Brysmoru!“ zreval Vredík. „Strápnil sa! Strápnil školu! Znevážil moju skvelú prednášku o Napoleonových obľúbených ponožkách! Jednoducho...“

„Zaspal,“ povedal ticho VolajtemaGraham a pozrel na Elliotovu bledú tvár a tmavé kruhy pod očami. „Pokúsme sa na to pozrieť objektívne, pán kolega. V poslednom čase sa ti to stalo už viac ráz, Elliot. Z čoho si taký unavený?“

„Pch!“ odfrkol Vredík. „Predpokladám, že vo dne v noci terorizuje staré babky. Alebo hrá do svitania na počítači nejaké strieľačky! Prípadne vešia na vlajkový stožiar pred školou moje spodky! Už zasa!“

Elliot mal čo robiť, aby sa neuškrnul pri spomienke na svoj najobľúbenejší žartík, ktorý vyparatil vlani. Vredík vedel, hoci to nemohol dokázať, že ho má na svedomí

Elliot. Lenže žartíky boli minulosťou. Teraz si Elliot nemohol dovoliť ďalšie problémy.

„Hooper!“ zreval Vredík. „Riaditeľ sa ťa na niečo pýta! Nebuď bezočivý a...“

„O nič nejde,“ zašepkal VolajtemaGraham, „Elliot sa nemusí ponáhľať s odpoveďou...“

„SKLAPNI, GRAHAM!“ zreval Vredík cez plece, nespúšťal pritom prasacie očká z Elliotovej tváre. „Len sa na seba pozri! Kedy tá košela videla naposledy žehličku? Tvoje topánky by nechcel ani tulák! A ako som ti už predtým povedal o tvojich vreckových hodinkách, na Brysmore sú podobné veci zakázané... No tak, čakám. Vysyp už nejakú trápnu výhovorku!“

„Áno, pohovárajte sa, Elliot. Azda by sme ti mohli pomôcť,“ povedal láskavo Graham. „Napokon, máš iba dvanásť rokov. Neočakávame, že si so všetkým poradíš sám.“

Elliot mimovoľne pevne zovrel staré hodinky vo vrecku. Na okamih zvažoval, že povie pravdu. Hádám by mu riaditeľ mohol pomôcť. Elliot nevedel, čo má urobiť. Možno keby vysvetlil, čo...

Ale sotva sa mu tá myšlienka vyľiahla v hlave, zavrhol ju. Nesmie prezradiť, čo sa deje u nich doma. Bolo by to príliš riskantné.

„Pán Vredík má pravdu,“ ozval sa Elliot, hoci mu lož nechcela liezť z krku. „Dlho do noci hrávam počítačové hry. Je to moja chyba.“

„Vidíš!“ zaručal víťazoslávne Vredík, švihol rukou tučnou ako veľké jahňacie stehno a zrazil pritom riaditeľa zo stoličky. „Myslel som si to!“

„Nemáš čo povedať na svoju obranu, Elliot?“ spýtal sa zo zeme VolajtemaGraham. „Nemali by sme ešte niečo vedieť?“

„Nie, pán riaditeľ,“ zamrmlal Elliot.

„Poviem ti, čo má vedieť on!“ zahrmlal Vredík s úškrnom, pri ktorom by sa zrazilo mlieko. „Že v tejto škole končí. Má stále horšie známky. Ak pri záverečných skúškach nezíska osemdesiatpäť percent, z Brysmoru definitívne poletí. V pondelok vám dám test z dejepisu, Hooper. To by ťa malo nakopnúť...“

„Ďakujem, kolega,“ zajachtal VolajtemaGraham.

Elliotovi zovrela srdce zmienka o teste, určite ho nezvládne. Snažil sa nájsť si doma čas na učenie, ale nešlo to.

„Elliot, prosím,“ povedal VolajtemaGraham. „Dovoľ, aby sme ti pomohli.“

Keď Elliot pozrel do láskavých očí vystrašeného riaditeľa, opäť uvažoval, že vyrukuje s pravdou o domove, o mame. Nevedel, dokedy to ešte vydrží. Už toho naňho naozaj bolo priveľa.

„Ja len... že... občas,“ hľadal slová, ktoré nenachádzal.

„Zostaneš po škole, Hooper!“ zahrmlal Vredík a triumfálne zamieril k dverám. „Príď za mnou po vyučovaní!“

2. Môj domov je farma

O pol piatej, keď zoradil podľa abecedy všetky knihy v dejepisnom kabinete, ako mu prikázal za trest učiteľ Vredík, Elliot konečne vyšiel zo školy. Už sa stmievalo, ale podvečerný vzduch bol príjemný. Davy pyšných rodičov, ktorí dychtivo odvážali domov svoje deti, už boli preč, ale na Elliota nikto nečakal predtým ani teraz. Nikdy naňho nikto nečakal. Rýchlo sa poobzeral, zišiel z cesty, preskočil plot a cez polia sa vydal domov.

Dlhá cesta peši na farmu bola Elliotovou najobľúbenejšou časťou dňa. Prinajmenšom za sucha – keď lialo, poldruhakilometrová prechádzka nebola nič príjemné. Dnes však bol jeden z tých miernych večerov začiatkom

zimy, keď spokojne kráčal cez polia a na oblohe sa rozsviecovali hviezdy.

Zdvihol hlavu, aby si vychutnal svieži vzduch na tvári, ale vyrušil ho krdeľ žiačok Brysmorskej školy, ktoré prichádzali z opačnej strany. Ukazovali prstom na Elliota, zízali naňho a potom si v záchvatoch smiechu zakrývali ústa.

Keby bol Elliot počúval, čo si rozprávajú tieto alebo iné pochabé dievčatá v škole, vedel by, že ho pokladajú za jedného z najkrajších chalanov v škole. Lenže on nepočúval nikoho a bolo mu fuk, čo si o ňom myslia. Školský život – a vlastne celý život – si žil po svojom. Kedysi sa rád potíkal s kamarátmi a dalo by sa povedať, že bol dosť obľúbený, lenže situácia sa zmenila. Teraz na kamarátov nemal čas. Navyše kamaráti mali rodičov. A rodičia kladú priveľa otázok.

Keď Elliot prišiel na farmu Sladký domov, obloha už bola posiatá hviezdami. Dnes boli mimoriadne jasné a vrhali rozprávkové svetlo na praveký kruh z veľkých kameňov Stonehenge na dohľad od prednej brány. Tajomné kamene vyzerali v ligotavom svetle čarovne a Elliot sa kochal svojím obľúbeným pohľadom. Nadvihol povraz, čo pridržal rozpadnutú bránku, a unavene sa vliekol po cestičke vydláždenej kameňmi. Ukladal ich tam s mamou a každý neistý krok mu pripomenul, ako sa pritom obhadzovali blatom a smiali.

Farma patrila ich rodine už niekoľko generácií. Strecha s dierami po vypadnutých škridlách vyzerala ako

ústa s chýbajúcimi zubami, špinavé okná takmer neprepúšťali svetlo, červená farba na dverách, ktoré by ledva zadržali prievan, nieto zlodeja, sa odlupovala. Elliot však mal rád každúckú rozpadajúcu sa tehlu.

Zasunul kľúč do zámky – zbytočná námaha, dvere by otvoril aj silnejší kašeľ –, ale skôr ako ich odchýlil, za chrptom sa mu ozval príšerný škripavý zvuk.

„Hej! Máš chvíľu, chrobáčik?“

V tej vete zaznelo veľa znepokojujúcich slov, ale nič ho neznervózňovalo väčšmi ako osoba, ktorá sa mu prihovarila.

„Dobrý deň, pani Slizká-Slivková!“ zvolal neúprimne.

„Dobrý, pampúšik!“ zaškriekala Silvia Slizká-Slivková, počastovala ho jednou z nespočetných hlúpych prezývok, aké používala namiesto skutočných mien. „Máš chvíľku?“

„Ponáhľam sa... musím...“

„Výborne!“ zakvičala Silvia a zamierila k domu, mierne sa knísala na podpätkoch, čo zvädzali boj s hrboľatou cestou a so širokým zadkom, ktorý niesli. „Pozveš ma na šálku čaju?“

„Rád by som,“ klamal Elliot a zacapil dvere za chrptom, „ale mama má zasa žalúdočné ťažkosti.“

„Ach, nie, zlatúšik,“ zvolala dramaticky pani Slizká-Slivková, jej pery namaľované tmavoružovým rúžom pripomínali opičí zadok. „Nemala by som sa ísť na ňu pozrieť?“

„Je to nákazlivé,“ odvetil pohotovo Elliot a rýchlo uvažoval, aká choroba by ochránila mamu pred neznateľnou susedkou. „Čosi ako hnačka. Vážne. Nemôžete k nej ísť.“

„Chápem,“ povedala Silvia a prižmúrenými očami si centimeter za centimetrom skúmavo premeriavala svojho mladého suseda, akoby mu na košeli mohla odhaliť lož. Silviine ústa sa stále usmievali, oči však mala chladné ako kameň. Stiahla si tvídové sako na široké boky. „No, keď jej bude lepšie, musíme sa O TOM pohovárať,“ dodala a významne zažmurkala.

Silvia sa už dlho O TOM pokúšala pohovárať s Elliotovou mamou Josie. Vlni na starkinom pohrebe pošepkala Josie rovno pri hrobe, že má novú stavebnú firmu a ich farma leží na výnosnom pozemku.

Keď o pol roka nato prišiel lekár k chorému starému otcovi, pani Slizká-Slivková pribehla hneď na druhý deň a ponúkla sa, že od nich kúpi farmu, aby ho „mohli umiestniť do slušného domova dôchodcov“.

V to ráno, keď Elliot a Josie uložili starkého na večný odpočinok, zastavila sa u nich a pripomenula im, že keby sa chceli odsťahovať – teraz keď zostali na svete úplne sami –, rada im pomôže zbaviť sa farmy čo najskôr.

„Silvia Kónská riť sa nikdy nezmocní nášho domova!“ rozčuľovala sa večer Josie. „Nech si nechá svoje plastové domy pre svojich plastových ľudí! Toto je skutočný do-

mov skutočnej rodiny, a ak si myslí, že nám bude pred nosom mávať peniazmi a že nás odtiaľto vyštve, môže si ich strčiť rovno do...“

Elliot sa usmial pri spomienke na mamine slová. Mala však pravdu. Toto je ich domov a on ho musí chrániť. Lenže nevedel ako.

„Radšej už idem za mamou. Rád som vás videl, pani Konská... pani Slizká-Slivková,“ povedal.

„Aj ja teba, mucinko,“ zašvitorila Silvia. „Odkáž mamke, aby mi zavolala... ááá!“

Možno boli na vine uvoľnené kamene na cestičke, vysoké podpätky alebo nos zdvihnutý tak vysoko, že nevidela, kam stúpa, ale Silvia Slizká-Slivková sa rozpleštila na zemi aj s obsahom svojej kabelky ako čerstvo narodené žriebä na kolieskových korčuliach.

„Dovolíte?“ ponúkol sa Elliot. „Pozbieram vám to.“ Zdvíhal zo zeme záhadné predmety, aké nosia ženy v kabelke. Našiel takmer všetky. „Nech sa páči,“ podal prepchatú kabelku najotravnejšej susedke na svete.

„Ďakujem, uvidíme sa čoskoro,“ povedala Silvia, oči mala ešte chladnejšie ako inokedy. Zvrtla sa a odkrívala. Elliot konečne mohol vojsť do domu.

Keď zatvoril za celým svetom vchodové dvere, na chvíľu sa o ne zvnútra oprel. Je doma. Konečne.

Hodil školský batoh na rohožku a zdvihol kôpku pošty, čo na nej ležala. Samé upomienky za nezaplatené účty. Ako keby mu to bolo treba pripomínať.

„Mami?“ zavolať tlmeným hlasom pre prípad, že by drierala. „Som doma.“

Nazrel do útulnej obývačky, ale mama nesedela ako zvyčajne v zodratom kresle pri kozube. Zamieril do kuchyne, do maminej spálne a skusmo zaklopal na dvere do kúpeľne, ale na jeho tiché volanie nik neodpovedal.

Premkol ho zlovestný strach a začal ju horúčkovito hľadať. Otváral dvere za dverami a behal z jednej miestnosti do druhej.

„Mami!“ volal. „Mami, kde si?“

Zúfalo presnoril všetky kúty, nazrel dokonca aj pod posteľ. Keď prebehol tretí raz cez kuchyňu, žalúdok mu zovrel známy pocit. Zadné dvere boli dokorán. Srdce mu oťaželo.

Už zasa. Mama zasa zmizla.

3. Zrodila sa hviezda

Panna! Panna! Zobuď sa!“
„Brrlmgpmg – strúhadlá na ceruzky!“ zamrmlala
„Panna a s myknutím sa prebudila. Dlhé strieborné
vlasý jej padli do tváre. Uvedomila si, že sedí na zasadaní
Rady Zverokruhu.

„Čo to bláboceš, dieťa?“ spýtal sa Škorpión, ktorý
predsedal v novembri Rade. „Tak zariadila si to?“

Panna si úhládne zastrčila vlasý za uši a trochu sa pomrvila na prepychovom červenom kresle – vlastne skôr na pohovke. Dvanásť takých stálo okolo okrúhleho zlatého stola, na ktorom boli vyryté symboly všetkých členov Rady Zverokruhu.

